

LIBRIS

We know
books

Agatha Christie[®]

VÂNĂTOAREA DE CRIME

Traducere din limba engleză
PAVEL-GABRIEL HONCIUC

LITERA
București

CUPRINS

Capitolul 1	7
Capitolul 2	20
Capitolul 3	33
Capitolul 4	52
Capitolul 5	68
Capitolul 6	88
Capitolul 7	106
Capitolul 8	124
Capitolul 9	139
Capitolul 10.....	154
Capitolul 11.....	168
Capitolul 12	183
Capitolul 13	201
Capitolul 14.....	212
Capitolul 15.....	222
Capitolul 16.....	232
Capitolul 17.....	252
Capitolul 18.....	275
Capitolul 19.....	281
Capitolul 20	288

CAPITOLUL I

I

Domnișoara Lemon, eficienta secretară a lui Poirot, fu cea care răspunse la telefon. Lăsând deoparte caietul de stenograme, ridică receptorul și spuse fără emfază:

–Trafalgar 8137.

Hercule Poirot se lăsă pe spate în fotoliu și închise ochii. Bătu meditativ darabana pe marginea mesei. În mintea lui continua să compună fraze pompoase pentru scrisoarea pe care o dicta.

Acoperind receptorul cu mâna, domnișoara Lemon întrebă pe un ton scăzut:

–Acceptați un apel personal din Nassecombe, Devon?

Poirot se încruntă. Localitatea nu-i spunea nimic.

–Numele apelantului? solicită el cu prudență.

Domnișoara Lemon vorbi în receptor.

– Raid aerian¹? Întrebă ea cu neîncredere. Ah, da – puteți repeta, vă rog, numele de familie?

Încă o dată se întoarce spre Hercule Poirot.

– Doamna Ariadne Oliver.

Hercule Poirot își ridică sprâncenele. O amintire i se deșteptă în minte: păr cenușiu neîngrijit... un profil de vultur...

Se ridică și o înlocui pe domnișoara Lemon la telefon.

– Hercule Poirot la telefon! anunță el pe un ton bombastic.

– Sunteți chiar Hercule Poirot în persoană? Întrebă vocea suspicioasă a operatoarei.

Poirot o asigură că așa era.

– Aveți legătura cu domnul Poirot, spuse vocea.

Tonalitățile subțiri și armonioase ale acesteia fură înlocuite de o explozie magnifică de contralto, făcându-l pe Poirot să îndepărteze în mare grabă receptorul cu câțiva centimetri de ureche.

– *Monsieur* Poirot, dumneavoastră sunteți? Întrebă doamna Oliver.

– În persoană, *madame*.

– Sunt doamna Oliver. Nu știu dacă vă mai amintiți de mine...

¹ Confuzie între pronunția sintagmei *air raid* (raid aerian, în limba engleză) și substantivul propriu Ariadne (n.red.)

– Dar bineînțeles că-mi amintesc de dumneavoastră, *madame*. Cine v-ar putea uita?

– Ei, oamenii mai uită câteodată, spuse doamna Oliver. Destul de des, ca să fiu sinceră. Nu cred că am o personalitate foarte distinctivă. Sau poate că e din cauză că îmi schimb mereu coafura. Dar toate astea n-au nici o legătură cu subiectul. Sper că nu vă întrerup...

– Nu, nu, nu mă deranjați câtuși de puțin.

– Slavă Domnului, n-aș vrea să vă înnebunesc. Adevărul e că am nevoie de dumneavoastră.

– Aveți nevoie de mine?

– Da, imediat. Puteți lua un avion?

– Nu călătoresc cu avionul. Îmi face rău.

– Și mie îmi face. Oricum, nu cred că ar fi mai rapid decât trenul, deoarece singurul aeroport din apropiere este Exeter, care e destul de departe. Așa că veniți cu trenul. Este unul care pleacă la ora 12.00 din Paddington, cu destinația Nassecombe. Precis puteți să-l prindeți. Aveți trei sferturi de oră în cazul în care ceasul meu funcționează bine, deși nu prea se întâmplă.

– Dar unde sunteți, *madame*? Despre ce este vorba?

– Casa Nasse, Nassecombe. Vă va aștepta o mașină particulară sau un taxi la gara din Nassecombe.

– Dar de ce aveți nevoie de mine? Despre ce este vorba? repetă frenetic Poirot.

—Telefoanele se găsesc aici în locuri atât de ciudate, spuse doamna Oliver. Acesta este în hol... Sunt mulți oameni care se vântură pe aici și vorbesc... Nu aud foarte bine. Dar vă aștept. Toată lumea va fi încântată. La revedere!

Se auzi un sunet ascuțit în clipa în care receptorul fu pus în furcă. Linia telefonică bâzâi delicat.

Zăpăcit și uluit, Poirot închise telefonul și murmură ceva în barbă. Domnișoara Lemon ținea creionul în mână, indiferentă. Repetă încet ultima frază dictată înainte de întrerupere.

—„... permiteți-mi să vă asigur, dragul meu domn, că ipoteza pe care ați avansat-o...”

Poirot îi făcu semn să lase deoparte ipoteza avansată.

—Era doamna Oliver, spuse el. Ariadne Oliver, autoarea de romane polițiste. Poate că ați citit... Dar se opri, amintindu-și că domnișoara Lemon citea numai cărți serioase și că privea aceste frivolități, cum erau romanele polițiste, cu dispreț. Vrea să mă duc în Devonshire astăzi, imediat, în — aruncă o privire spre ceas — 35 de minute.

Domnișoara Lemon ridică dezaprobator din sprâncene.

—Asta ar însemna să plecați imediat, spuse ea. Din ce motiv?

—Că bine ziceți! Nu mi-a spus.

—Cât de ciudat! De ce nu?

—Pentru că, spuse Poirot meditativ, îi era frică să nu fie auzită. Da, a fost cât se poate de limpede.

—Nu, zău! spuse domnișoara Lemon, zbârlindu-se în apărarea patronului ei. Ce-o fi crezând lumea! Cum își închipuie că o să dați pur și simplu buzna după potcoave de cai morți! Un om important ca dumneavoastră! Am observat că artiștii și scriitorii aceștia sunt foarte dezechilibrați — n-au nici cel mai mic simț al proporțiilor. Să trimit o telegramă telefonică: „Regret, imposibil să părăsesc Londra”?

Își îndreptă mâna către telefon. Vocea lui Poirot îi opri acțiunea.

—*Du tout*, spuse el. Dimpotrivă. Fiți drăguță și chemați de urgență un taxi. Georges! făcu ridi-când vocea. Câteva lucruri necesare de toaletă în valiza mea cea mică. Și repede, foarte repede, căci trebuie să prind un tren.

II

După ce parcurse cu viteză maximă aproximativ 290 de kilometri din cei 341 ai călătoriei, trenul găfâi ușor și cu părere de rău pe ultimii 50 de kilometri și trase în gara din Nassecombe. O singură persoană coborî: Hercule Poirot. Ocoli cu grijă o groapă ce se căsca între treptele vagonului

și peron și privi în jur. În capătul îndepărtat al trenului, un hamal își făcea de lucru în compartimentul cu bagaje. Poirot își ridică valiza și-și continuă drumul pe peron spre ieșire. Aruncă biletul și ieși prin sala de așteptare.

O limuzină Humber imensă era parcată afară și un șofer în uniformă se apropie.

– Domnul Hercule Poirot? întrebă el respectuos.

Luă valiza lui Poirot și deschise portiera. Se îndepărtară de gară trecând peste calea ferată și cotiră pe un drum de țară, ce șerpuia printre gardurile vii, înalte, de pe margine. Imediat, în partea dreaptă, terenul cobora în pantă, dezvăluind vederii priveliștea unui râu foarte frumos, pe fundalul unor dealuri învăluite într-o ceață albăstruie. Șoferul trase mașina lângă zidul de verdeață.

– Râul Helm, domnule, spuse el. Iar Dartmoor se observă în depărtare.

Era clar că se cerea un moment de admirație. Poirot scoase zgomotele necesare, murmurând *magnifique!* de câteva ori. De fapt, natura îl lăsa rece. O grădină de zarzavaturi bine îngrijită ar fi avut mai multe șanse să smulgă un murmur de admirație de pe buzele lui Poirot. Două fete trecură pe lângă mașină, spetindu-se încet pe deal în sus. Cărau rucsacuri grele în spate și purtau pantaloni scurți și eșarfe viu colorate, înfășurate pe cap.

– Este un hostel pentru tineri lângă noi, domnule, îi explică șoferul, care în mod evident se autoprocلمase ghidul lui Poirot în Devon. Hoodown Park. I-a aparținut domnului Fletcher. Asociația Youth Hostel l-a cumpărat și este cât se poate de aglomerat în timpul verii. Adăpostește chiar și o sută pe noapte, zău așa. Nu au voie să stea mai mult de două nopți, apoi trebuie să o ia din loc. Sunt de ambele sexe și de obicei străini.

Poirot dădu absent din cap. Reflecta, nu pentru prima dată, că, văzuți din spate, pantalonii scurți se potriveau prea puțin femeilor, și închise ochii mâhnit. „De ce, ah, de ce trebuie ca tinerele să se gătească astfel? Acele coapse stacojii sunt bizar de neatrăgătoare!”

– Par împovărate, murmură el.

– Da, domnule, și e un traseu dificil de la gară sau de la stația de autobuz. Mare parte din cei trei kilometri până la Hoodown Park. Ezită. Dacă nu vă deranjează, domnule, le-am putea duce cu mașina.

– Firește, firește, spuse blajin Poirot.

Iată, el se lăfăia în lux, într-o mașină aproape goală, și cele două tinere găfăiau și asudau, cocoșate din cauza rucsacurilor, și fără să aibă cea mai mică idee despre cum să se îmbrace, astfel încât să le apară atrăgătoare persoanelor de sex masculin. Șoferul porni mașina și încetini, cu motorul

torcând, lângă cele două tinere. Fetele lor îmbujorate și asudate se ridicară pline de speranță.

Poirot deschise ușa și fetele urcară în mașină.

– Este foarte binevoitor, vă rog, spuse una din ele, o fată blondă cu accent străin. Este distanță mai lungă decât eu crezut, da.

Cealaltă fată, cu chipul foarte îmbujorat și ars de soare și cu bucle castanii îțindu-se de sub eșarfă, se mulțumi să aprobe din cap de câteva ori, zâmbind larg și murmurând *grazie*. Blonda continuă să vorbească vioaie:

– Eu venit la Anglia pentru două săptămâni vacanță. Eu venit din Olanda. Îmi place Anglia foarte mult. Am fost Stratford Avon, Shakespeare Theatre și Warwick Castle. Apoi am fost Clovelly, acum văzut Exeter Cathedral și Torquay... foarte frumos... venit la celebrul loc frumos de aici și mâine traversez râu, merg la Plymouth unde descoperirea Lumii Noi s-a făcut din Plymouth Hoe.

– Și dumneavoastră, *signorina*? se întoarse Poirot către cealaltă fată.

Dar ea doar zâmbi și-și scutură buclele.

– Ea nu foarte mult englezește vorbit, spuse olandeza cu blândețe. Noi, amândouă, un pic de franceză vorbit, așa că vorbit în tren. Ea venit de lângă Milano și avut rudă în Anglia căsătorită cu domnul care ține magazinul pentru multe cum-părături. Ea venit cu prieten la Exeter ieri, dar

prieten mâncat plăcintă cu șuncă și carne de vițel stricat din magazinul din Exeter și trebuie să stat acolo bolnav. Nu este bună pe căldură plăcinta cu șuncă și carne de vițel.

În acel moment, șoferul încetini unde drumul se bifurca. Fetele coborâră, mulțumiră în două limbi și o luară în sus, la pas, pe drumul din stânga. Șoferul renunță pentru o clipă la răceala-i olimpiană și-i spuse lui Poirot cu înflăcărare:

– Nu e vorba numai despre carne de vițel și șuncă, trebuie să te ferești și de pateurile din Cornwall. Bagă orice în ele, asta fac în perioada verii!

Porni iar mașina și o luă pe drumul din dreapta, care se pierdu imediat în pădurea deasă. Se grăbi să dea un ultim verdict asupra celor cazați la hostelul Hoodown Park.

– Sunt tinere destul de drăguțe la hostelul ăla, spuse el, dar e greu să le faci să înțeleagă noțiunea de proprietate privată. Absolut șocant modul în care încalcă proprietatea. Nu par să înțeleagă că, aici, spațiul unui domn este privat. Întotdeauna se plimbă prin pădurile noastre, zău așa, și pretind că nu înțeleg ce le spui.

Dădu din cap mohorât.

Își continuă drumul pe panta abruptă a unui deal – prin pădure –, apoi intrară pe niște porți mari de fier și, înaintând de-a lungul aleii, își

încheiară într-un final călătoria în fața unei case în stil georgian, albă și mare, cu vedere spre râu.

Șoferul deschise ușa mașinii chiar în clipa când un majordom înalt, cu păr negru, își făcu apariția pe trepte.

– Domnul Hercule Poirot? murmură cel din urmă.

– Da.

– Doamna Oliver vă așteaptă, domnule. O veți găsi jos, la Battery. Permiteți-mi să vă conduc!

Poirot fu condus pe o potecă ce șerpuia prin pădure și care dezvăluia privirii, în răstimpuri, scânteierile râului din vale. Pe poteca aceasta coborai treptat până ieșeau într-un final la lumină, într-un spațiu deschis, de formă rotundă, mărginit de un parapet nu foarte înalt. Pe parapet stătea doamna Oliver.

Se ridică pentru a-l întâmpina, iar câteva mere îi căzură din poală, rostogolindu-se în toate direcțiile. Merele păreau o temă imposibil de evitat când o întâlneai pe doamna Oliver.

– Nu pot să-mi dau seama de ce întotdeauna scap lucruri, spuse doamna Oliver cumva nedeslușit, ținând cont că avea gura plină de mere. Ce mai faceți, *monsieur* Poirot?

– *Très bien, chère madame*, replică politicos Poirot. Dumneavoastră?

Doamna Oliver arăta diferit față de când o văzuse Poirot ultima dată, și motivul stătea, așa cum deja insinuase la telefon, în faptul că experimentase din nou cu coafura ei. Ultima dată când o văzuse Poirot, era adepta unui stil răvășit. Astăzi, părul ei, vopsit albastru, era adunat într-un coc în vârful capului, într-o multitudine de cârlionți mai degrabă artificiali, reminiscență a stilului Marquise. Respectivul stil se încheia la baza gâtului, iar restul putea fi în mod cert catalogat drept „practic cu influențe rustice”: jachetă și fustă aspre de tweed de culoarea gălbenușului de ou și un pulover muștar, amintind de lichidul biliar.

– Știam că veți veni, spuse doamna Oliver cu voioșie.

– N-aveați de unde ști, replică Poirot cu severitate.

– Ah, ba da, știam.

– Încă mă întreb de ce sunt aici.

– Ei bine, eu cunosc răspunsul. Din curiozitate. Poirot o privi și ochii îi scăpărară puțin.

– Faimoasa intuiție feminină, spuse el, măcar de data asta nu v-a condus pe un drum greșit.

– Ei, nu râdeți acum de intuiția mea de femeie. Nu l-am identificat eu întotdeauna pe criminal din prima?

Poirot se abținu elegant. Altfel, ar fi putut replica: „La a cincea încercare, poate, și nici atunci întotdeauna!” În schimb, privind în jur, spuse: